

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐξ τοῦ προηγουμένου)

— Λοιπόν, κορίτσι μου ... Ἀλήθεια, τί παράξενο πού μοῦ φαίνεται νά σὰς λέω τώρα; πῶς ποτε δὲ σ π ο ι ν ἴ δ α ! ... Εἰσάγετε τόσο μισοὶ ὅταν γνωρίζετε... Σωστή μετρίαια! ... Θυμιάστε τί τρέλλες γάναγε στὸν Πόρο! ... Ἄ, κόριε Ζατούρα, χαλάσαμε τὸν κόσμο κείνο τὸ χαλοζοῦσι! Ἦταν τοῦ λόγου της, μὰ ζαδέσφρη μου κ' ἐν' ἄλλο κορίτσι φίλοῦ μας. Καί τὰ τρία διαβολάκια τῆς ἴδιας ἡλιζίας... Λοιπόν σὰς βεβαίω πως εἶχα κάνει κ' ἐγὼ τὰ μυαλά τους. Εἶχα ξαναγίνει μαζί τους παιδί. Ἄ, τί ἀδέξιαστο χαλοζοῦσι! Γιά μὲνα δηλαδή. Γιατί ποιά ἀπ' αὐτὲς ξαναθυμῆθηκε ποτὲ τὸ «γέρο» τῆς φίλο;

— Ἄ, ὄχι, ἔκαμε ἡ Δώρα. Γιά τὴ Λουζία δὲν ξέρον, ἐγὼ ὅμως πάντα σὰς θυμολοῦν...

Ἄ, Νίκος ἐσκόλιασε. Καί χωρίς νὰ τὸ χαλοσυλλογισθῆ, εἶπε:

— Τί λέτε, κόριε Εὐαγγελάρη! Ἀφοῦ ὡς προχτές ἐφύλαγε μὰ φωτογραφία πού τῆς χάρισατε τότε...

— Ἀλήθεια!; γάρηξε ὁ ἀξιωματικός. Καί γιατί ὡς προχτές; Τί τὴν γάνατε ἄρα;

Ἦ Δώρα ἔραξε μὴ ἄγρια μυτιὰ στὸ Νίκο. Κι' εἶπτα, μὲ κόπο πείσμα, εἶπε στὸν Εὐαγγελάρη:

— Τὴν ἔσχισα!

Ἐξυπνὸς ἄνθρωπος ὁ ἀξιωματικὸς κατάλαβε εὐθὺς: Κάποια «σηνηούλα» ἔχλειε βέβαια. Κι' ἀποκρίθηκε σοβαρὰ καὶ φρόνιμα:

— Ἐκάματε καλά. Ἄμα μὴ κόρη παντρεύεται, πρέπει νὰ καταστρέφῃ τὰναιρητικά αὐτά... ἀκόμη καὶ τὰδωδεκά. Οἱ καλοὶ λογαριαμοί, λένε, γάνουν τοὺς καλοὺς φίλους...

Καί τί σημασία ἔχουν τὰναιρητικά; εἶπε μὲ τὸ ἴδιο πνευματικὸ ἔρος ἡ Δώρα. Ἄμα ἐγὼ θυμάμι ἕνα πρόσωπο, θὰ τὸ ξεχάσω ἄμα καταστρέφω τὴν φωτογραφία του ἢ ἐν' ἄλλο πράγμα τοῦ μοῦ χάρισε; Καί ἀπορῆ νὰ μ' ἐπιδοσῆ κανεὶς νὰ θυμιάμι: Ἐδῶ σὰς θέλω!

Ἄ, ὅσο γι' αὐτό... φιδύρισε ὁ Εὐαγγελάρης κοιτάζοντας τὸ Νίκο.

Τὰ κατάλαβε ὅλα ὁ ξυπνὸς ἄνθρωπος: Ὅχι «σηνηούλα», ἀλλὰ σκεπτικὴ μεγάλη θὰ εἶχε γίνει ἀνάμεσα στὸν δρόμο μὲ τὴν φωτογραφία ἐκείνη.

Ἄλλὰ κατάλαβε συγχρόνως κ' ἐν' ἄλλο. Ἦ Δώρα γι' ἄγνωστο λόγο, δὲν ἀγαποῦσε μὲ τὰ ὅλα τῆς αὐτὸν τὸν ἄντρα πού εἶχε τώρα στο πλευρό της. Καί μάλιστα δὲν τὸν λογαριάζε. Τὸν ἀνηφοῦσε, τὸν περιφρονούσε σχεδόν. Εἶχε δηλαδή ὅλη τὴν προδιάθεση μὴς γυναίκας πού ἐτοιμάζεται νάμισση, ἀν δὲν τὸξε κάνει κόλα.

Δὲν τοῦ φάνηξε παράξενο γιατί ἀπὸ ποτὲ πού εἶχε γνωρίσει τὴν μισοὶ αὐτὴ Δώρα ἀπὸ κοντά. Ὁ, ἦξεσε καλά τί διάβολος εἶνε. Καί συλλογιόθηκε ἀμέσως πως θάταν πῶς εὐκολο ἀπ' ὅτι ἐνόμιζε, ν' ἀνανοῦ ἢ ἠσοτενὴ ἐκείνη σέσει τοῦ Πόρου...

Ἔλεος πάντων, πως τὰ καλοπερνάτε σεις; φώησε πῶς φαιδρὰ σὲ λίγο. Σὰ νιοπαντροί, ἔ!...

Καί ξαναγέλασε, μὰ ὄχι τόσο τρανταχτὰ ὅπως στὴν ἀρχή.

Ἦ βέβαια... φιδύρισε ὁ Νίκος.

Δηλαδή τί νιοπαντροί; ἔκαμε ἡ Δώρα. Ἐχομε... δέκα χρόνια παντρευμένοι!

Ὅχι δά! φώναξε ὁ Εὐαγγελάρης. Κοροιδεύετε!... Δὲ θάχετε οὔτε δυὸ!...

Τοῖα πλησιάζουν, εἶπε ὁ Νίκος σχεδόν θλιβερὰ.

Ἦ Δώρα φάνηξε ἐκπληρητή.

Τοῖα; ἀλήθεια!... Ναι, ναι, τοῖα... Κι' ὅμως ἐμένα μοῦ φαίνεται πως εἶμαι παντρεμὴν δέκα. Σὰς βεβαίω! Δὲν τόπα γι' ἀστεια προχτήτερα. Χορὶς νὰ σκεφθῶ, σὰς ἀποκρίθηκα μὲ τὴν ἰδέα μου.

Παρεξενετιζατε δηλαδή ὅταν σὰς εἶπα νιοπαντρούς;

Ναι, ἀκριβῶς, αὐτὸ εἶνε! Γιατί ὅμως νὰ μοῦ φαίνεται πως ἔχουν περάσει τόσα πολλὰ χρόνια, ἂν δὲν εἶνε οὔτε τοῖα; Αὐτὸ νὰ μοῦ ἐξηγήσετε, κόριε Εὐαγγελάρη!

Ὁ, εἰν' ἀπλόνατο! ἀποκρίθηκε ὁ ἀξιωματικός. Εἶσθε ἐδυσιωμένη γι' αὐτό. Καί στὴν εὐτυχία, δὲν ἔχει κανεὶς τὴν αἰσθησὴ τοῦ χρόνου πού περνᾷ. Τοῦ φαίνεται ποτὲ πως εἶνε ἀπὸ χθές, καί ποτὲ ἀπὸ αἰῶνες. Ἀλήθεια, δὲν σὰς συμβαίνει κ' αὐτό; Δὲν νομίζετε καμμιά φορὰ πως χθές μόλις παντρευτήκατε;

Χμ! καμμιά φορὰ...

Καί σεις θάχετε ἕνα λόγο παραπάνω νὰ θυμιάτε ἐκείνη τὴν ἡμέρα...

Καί κατεβάζοντας τὴ φωνή, πονηρὰ λιγάκι, ὁ ἀξιωματικός ἐπρόσθεσε:

Δὲν παρθῆκατε, νομίζω, ἀπὸ ἀγάπῃ; καί μάλιστα... μὲ ἀ-

παγογή; Χά, χά, χά!...

Ἦ Νίκος, χαμογελώντας τυπικὰ, ἔγνεψε «ναι». Ἦ Δώρα φιδύρισε σάν παραμυθῆ:

— Ἔτσι φαίνεται...

Δὲν ἦμουν τότε ἐδῶ, ἐξακολούθησε ὁ Εὐαγγελάρης, ἀλλὰ ἔμαθα... Ἀλήθεια, ἔχετε παιδάκια;

— «Ὅχι», ἔλεγε ὁ Νίκος.

Δὲν μὰς χάρισε ἀκόμα ὁ Θεός, εἶπε μὲ λίγη εἰρωνία ἡ Δώρα.

Ἦ, δὲν πειράζει, ἔχετε καιρό... Καλλίτερα μάλιστα πού δὲν ἄρχισαν τὰ βίσινα ἀπὸ τώρα... Χαίρεστε τὴ ζωὴ σας, τὰ νεύατα σας... Τί δημοφῶ πού θάταν τὸ σπιτάκι σας! Πῶς ἠθελε νὰ τὸ ἰδῶ!... Δηλαδή πως ἠθελε νὰ ἰδῶ σὰς μὲνα σ' αὐτὸ τὸ σπιτάκι, στὴ φοιλά! Μοῦ ἐπιτρέπετε... σάν παλιὸς πατρικὸς φίλος τῆς κυρίας... νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ;

Ἦ πρόταση αὐτὴ ἔγνε στὸ Νίκο ἀλλὰ βιάστηκε νὰποκριθῆ ἢ Δώρα.

Ὁ, μεγάλη μας τιμὴ, κόριε Εὐαγγελάρη. Καί τιμὴ καὶ εὐχαρίστηση!

Ἦ Νίκος δὲν εἶπε λέξη. Ἄλλοστε κ' ὁ ἀξιωματικός εἶχε γυρίσει ὅλος στὴ Δώρα.

Εὐχαριστῶ πολύ, κορίτσι μου! τῆς εἶπε ζωηρὰ. Νὰ ἰδῶ, θὰ τὸ καταφέρω πρὶν φέρον!... Ἐλπίζω... εἰδεμὴ στὸ γυρισμό... Γιατί, ἔχετε, τόρα πηγαίνετε... Κάνω καὶ τοῖς μῆνες... κ' ἔξῃ μῆνες... κ' ἕνα χρόνο νὰ ἰδῶ Ἀθήνα... Μοῦ ἔχουν ὑποσχεθεὶ νὰ μὲ τοποθετήσουν ἐδῶ, στὸ Ὑπουργεῖο... Ἦ, ἄμα τὸ κατορθώσω αὐτό, τότε θὰ ἡσυχάσω...

Κι' ἐξακολούθησε νὰ τοῦς λέη. Ἦ Νίκος, πού ἂν τὸν ἔβλεπε ἀπ' τὴ μύτη θὰ ἔσαζε, μόλις καί μεταβίβας τοῦ ἀπαντοῦσε. Τὰ κατάλαβανε κείνος, μὰ δὲν τὸν ἐνοιαζε. Ἦ γελαστὴ προθυμία τῆς Δώρας τὸν ἀποχρῆμιονε γιά τὴν πολὺ φρακτὴ αὐτὴ ἐπιφύλαξη τοῦ ἡλιόμοι σπύγου. Θάχε μάλιστα ὀρεξὴ νὰ τῆ κ' ἄλλα πολλά. Ὅτε θυμολοῦσαν κἀν τοὺς φίλους πού εἶχε ἀφῆσει ἐκεῖ στὴν ἀρχή. Μὰ ξαφνικὰ ὁ Νίκος κοίταξε τὸ ρολοῖ του. Καί σηκωνόμενος, εἶπε:

— Εἰμὰς θὰ μὰς συγχωρήτε... πρέπει νὰ πηγαίνουμε...

Ἦ ἀπὸ τόρα; ἔκαμε ἡ Δώρα.

Σηρῶθηκε ὅμως κ' αὐτὴ κ' ἀποχρῆμισθησαν. Λίγο προχτήτερα εἶχε φγγει ὁ Ἄλέκος πού τὸν πῆρε, περνώντας, κάποιος νεαρὸς φίλος του. Κι' ὁ Ἄλέκος ὁ Εὐαγγελάρης, κατευχαριστημένος, γύρισε στοὺς δικούς του.

Ἦ, πως τὰ πῆγε τὸν ρώτησαν μὲ τὴν παλιά σου φιλεναδίτα; σούκατε καλὴ ὑποδοχὴ!

(Τοῦς εἶχε πεῖ, φαίνεται πως αὐτὴ, τὴν Δώρα Πετροπούλου, τὴν μικροπαντρεμὴν, τὴν εἶχε γνωρίσει κάποτε ἀπὸ κοντά...)

Ἔτσι κ' ἔτσι, τοὺς ἀποκρίθηκε.

Αὐτὴ τόρα εἶνε μὰ κυρία ζωῆς ἀφῆσει. Καί φαίνεται πως ἀγάπᾳ τὸν ἄντρα τῆς

πολύ.

Ἦ, αὐτὸ τῆς ἔλεπε! φώναξε κάποιος ἀπ' τὴν παρέα. Νὰ τῆς τὸν κέφηρ τῆς ἀδελφῆς της καί... νὰ μὴν τὸν καταρῆν μεχρὸ θανάτου!

Μ' αὐτὸ λέω κ' ἐγὼ, εἶπε θλιβερὰ τάχα ὁ Ἄλέκος. Ἦταν δυνατὸ!... Κοῖμα ὅμως! γιατί, σὰς βεβαίω, δὲν ἐγνωρίσα πῶς θελκτικὸ τρελλοζοῖριστο στὴν ζωὴ μου!

Οἱ φίλοι, ἐνοεῖται, τόχαψαν. Πού νὰ ὑποτενθῆ κανεὶς πῶς, ἀπὸ μὰ στοιχειωδῆ φρόνησῃ, ὁ Ἄλέκος τοῦς ἐκρυβε τὴν ἀνέλπιστη εὐτυχία του. Ἐπειτα τὸρῆσιζαν τόσο φυσικὸ νάμι κείνην τόρα ἀφοσιωμένη στὸν ἄντρα της, τὸν νέο, καί νὰ μὴ ἀποκρίνεται καθόλου ἀπὸ τὸν ἡλικιωμένο ἐκείνον πού τὴν ξεγέλασε μὰ φορὰ στὸν Πόρο, ὅταν ἦταν δεκατεσσάρων χρόνων χοριτσάκι, καί τὴν παρέσυρε ἴσως σὲ καμωμένα πού σήμερὰ θὰ τὰ θυμολοῦσαν μὲ ντροπὴ τῆς καί μὲ ἀηδία...

Οἱ δυὸ ἐκείνοι ἄρχισαν τὴ σκηνὴ ἀπὸ τὸ δρόμο. Δὲν εἶχαν κάνει οὔτε εἰσοδοὶ βήματα στὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου ὅταν ὁ Νίκος τὴν ἄραξε ἀτόμα ἀπ' τὸ μπράτσο καί τῆς εἶπε:

Μπράβο σου!... σὲ συγχαίρω!... ὄρατα μοῦ τὰ κατάφερες!... Μὰ ἦταν ἀνάγκη, στὸ Θεὸ σου, νὰ τὸν προσκαλέσῃς καί στὸ σπιτί;

Μὲ θυμὸ, ἡ Δώρα τράβηξε τόσο δυνατὰ τὸ μπράτσο της, πού τὸν ἀνάγκασε νὰ τῆς τάφησῃ.

Ἐγὼ τὸν προσκάλεσα; διαμαρτυρήθηκε ἢ ἐκείνος τὸ ἐπρότεινε!... Δὲ θὰ θυμιάμι, φαίνεται...

Θυμιάμι πολὺ καλά! Ναι, ἐκείνος τὸ ἐπρότεινε, ἀλλὰ σὺ τὸ δέχτηκες μὲ τὴν μεγαλύτερη προθυμία! Σὰ νάταν ἀληθινὰ κανένας πατρικὸς σου φίλος αὐτός ὅ... παλιάνθρωπος!

Μὲ συγχωρεῖς! Ἐγὼ εἶμι ἔφρετε νὰ τοῦ ἀπαντήσω. Ἔσο

ΠΟΥΛΑΝΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥΣ !..

Ἡ δυστυχία καὶ ἡ πείνα στὴν Οὐγγαρία, ἔφτασε στὸ ἀπροχώρητο. Ἀπὸ τὶς Γερμανικὲς ἐφημερίδες μαθαίνουμε τὴν ἀνατριχαστικὴν εἶδησι, πὼς οἱ Οὐγγαροὶ χωρικοὶ ἀρχίζουν νὰ πουλᾶνε στὴν ἀγορὰ, μαζί μὲ τὰ προϊόντα τῶν κτημάτων τους καί... τὰ παιδιά τους !

Πρὸ 20 μῶλις ἡμερῶν, ἡ χωρικὴ Ἑυα Ρούρσερ, στὴν ἀγορὰ τοῦ Ντεμπρεσίν, ἐπούλησε σ' ἓνα πλούσιον γαιοκτῆμονα, τὸ μῶλις τριῶν χρόνων ἀγοράκι της, ἀντὶ 35 φράγκων χρυσῶν καὶ τὴν δεκατετραετὴ κόρη της. Ἀντὶ 75 χρυσῶν φράγκων ! Ζητοῦσε ἐπίσης νὰ βοηθῆ καὶ ἓνα ἄλλο, τρίτο ἀγοραστὴ, γιὰ τὸ μωμεπὲ της, πού μῶλις εἶχε κλείσει τοὺς ἑννέα μῆνες, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερε.

Εἶνε περιττὸ νὰ προσδῶσουμε πὼς μετὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀπαίσιον πούλημα, οἱ γονεῖς τῶν παιδιῶν αὐτῶν, ἀπὸν ἐντελῶς τὰ ἔγνη τους καὶ οὐτε ὑπάρχει ἐλπίς νὰ τὰ ξαναῦρουν.

ΠΟΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΗΣ ΦΟΙΣΕ 15.000 ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΑΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΤΑ ;

Ἡ Ἐλισάβετ Πετροβνά ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας, καὶ κόρη τοῦ Πέτρου τοῦ Μεγάλου. Ἦταν μιὰ γυναίκα πού ἡ πολυτέλεια ἦταν ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς της. Ὅταν μετὰ τὸ θάνατό της ἀνοίξαν τὴν γαρδαρομὰ της, ἡ ὁποία κατεῖχε τὴν ἑκτασὴ 5 δωμάτιων βόθρανε σ' αὐτὴν 15.000 φορέματα ἀμεταχειρίστα. Ἡ Ἐλισάβετ Πετροβνά πέθανε τὸ 1761, στὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας της καὶ σὲ ἡλικίαν 53 ἔτων. Ἡ Βασίλισσα Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας ἡ ὁποία ἔζηεψε στὸ θρόνον ἀπ' τὸ 1558 ἕως τὸ 1603, καθε φορέμα πού τὸ φοροῦσε τὸ ἐθεοοῦσε μετὰ ἄχρηστο καὶ δὲν τὸ ξαγαφόραγε. Μετὰ τὸ θάνατό της ἄφησε 3000 τουαλέτες.

.....
πὺ εἶσαι ἄντρας, ἂν δὲν σοῦ ἄρεσε κ' ἂν εἶχες τὸ θάρρος, ἄς τοῦ ἔλεγε πὼς δὲν δεχόμαστε...

— Μὰ μίσησες νὰ μιλήσω ;... Μὲ τρόπο, αὐτὸ θὰ τοῦλεγα... Ἄλλὰ ἐπρόλαβε : «Τιμὴ μας κ' εὐχαρίστηση! «Τι ἤθελες τότε νὰ πῶ ; Πῶς ἡ γυναίκα μου δὲν ἔξερε τί λέει ;...

— Ἄς τοῦ ἔλεγε !... Μποροῦσε νὰ τοῦ πῆς : «Ἡ γυναίκα μου εἶνε μιὰ ἀπλὴ, μιὰ ἀθώα, μιὰ ἀνόητη, προσκαλεῖ ὅλο τὸν κόσμον, ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι ἓνας ἑλληθάρης καὶ δὲν μπαῶν στὸ σπῆτι μου κανένα». Ἔτσι ἄς τοῦλεγε. Πῶς τοῦτες καὶ γιὰ τὴ φωτογραφία καί... τοῦδοσε νὰ καταλάβῃ ;...

— Ἄπ' τὴ φούρα μου γιὰ τὴν... ἀναίδειά σου ! Αὐτὸ μοῦ ἔφυγε στὴν φούρα μου !... Τὸ μετανόησον τώρα, μὰ ἐσὺ φταιῖς !

— «Γιὰ τὴν ἀναίδειά μου ; !... Τοῦμὰς νὰ λές τέτοιον λόγον ;... Καὶ γιὰ τὴν ἀναίδειά, σὲ παρακαλῶ ; Μὰ τί ἤθελες ; Ὁ ἄνθρωπος μὰς πλῆσασε μὲ τόση χαρὰ, μὲ τόση ἐγγύενα, μὲ τόση καλωσύνη. Ἐγὼ ἔπρεπε νὰ κάμω πὼς δὲν τὸν γνωρίζω ; νὰ τὸν βροῖσω ; νὰ τὸν διώξω ;

— Ἐπρεπε νὰ τοῦ κἀνεις μούτρα ! Εὐγενικά βέβαια, ἀλλὰ μούτρα ! Νὰ καταλάβῃ κ' ἔκεινος πὼς δὲν μὰς ἦταν καθόλου ἐπιθυμητός. Αὐτὸ εἶχες χρέος νὰ κάμῃς ἀπὸ διάκρισιν σὲ μένα. Μιὰ φορὰ, τέλος πάντων, πὺ εἶχαμε κείνο τὸ ἐπεισόδιο...

— Ἐκεῖνο τὸ ἐπεισόδιο ἦταν μιὰ ἀνοησία σου !... Ἐπὶ τέλους μοῦ εἶνε ἀδιάφορο ! Ἐπειδὴ ἤθελαις ἐσὺ εἶσαι παράλογα, ἀκαταλόγηστα, πρέπει ἐγὼ νὰ φαῖνομαι στὸν κόσμον πρόστυχη, ἀγενής ; Δὲν τῶχο σχολοῦ !

— Κι' ἂν ἐρθῆ στὸ σπῆτι μας.. θὰ τὸν δεχτήσῃς ;

— Ὅχι, θὰ τὸν διώξω !... Καλὰ εἶσαι ;... Ἄς προλάβαινε νὰ τοῦ πῆς νὰ μὴν ἐρθῆ... Τώρα τελείωσε. Ἄν ἐρθῆ, θὰ τὸν δεχτοῦμε !

— Δώρα, πρόσεξε !...
— Τὸ κάτω—κάτω δὲν εἶνε κανένας ἄνθρωπος τοῦ δρόμου ! Ἄξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ, ἀπὸ μεγάλῃν οἰκογένεια... τιμὴ μας νὰ τὸν ἔχομε γνάφωμο !

— Ὁ πατέρας σου ὅμως μοῦ εἶπε γιὰ αὐτόν...

(Ἄζολουθεῖ)

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

B. K.

Ποῦτον σὰς πληροφοροῦ ὅτι γιὰ νὰ σὰς προσανατολίσω στὰς ἐρεῖνας σας, ὅτι τὸ ἀρχινὸν τοῦ μωροῦ τῆς ἀνοήτου εἶνε γαλιζο, διότι πᾶντα εἶναι τὸν παλαίαν ὄσον καὶ ἀνόητη συνήθεια, ἡ ὁποία συντέλει εἰς τὸ ν' ἀποζῆλῆ τὸ βαπτιστικὸ ὄνομα καὶ νὰ ἐπιζῶντῃ ὁ προβαπτιστικὸς τίτλος τῆς μητρῆς γλῶσσης.

Κατατάσσεται μετὰ τῶν τῶπον ἐκείνων πού ἡ ἐμφάνισις των προσκαλεῖ τὴν ἀσέβην ὅτι θὰ ἴητο συμπληρωτικὴ ἂν δὲν εἶχε τόσον παγετώδες ἔφος καὶ πρὸ πάντων βλέμμα, μὲ ἄλλους λόγους οὐδέποτε συμπάθεια θὰ ἴητο ἀλιγότερον ἐνεργητικὴ παρὰ σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσιν, διότι τὸ ἐπιγραφεῖν ἔφος τῆς ἀρτεῖται στὸ μεγαλόσχημον βαλάντιόν της. Ἀπὸ τὶς κόφους δὲν σημεῖωναι καμμία ἀποσάσι, καὶ ἐπιδεικνύει ἐντονότατα τὸν ῥόλον τῆς συμμετεχούσης εἰς τὴν ἀνοήτου ἐπιχείρησιν. Ἡ παρούσας τῶν τουαλέτων τῆς προϋποθέτει σημαντικὴν κατανάλωσιν χρημάτων, ἀλλ' ἀποζῆλῃ τελείως ὄχι μόνον ἐπέμβασιν γούστου ἀλλὰ καὶ στοιχειώδους καταταρτισμοῦ, διότι συχνὰ διαζοῖται κανεῖς προσπάθειε ἀσυμφωνήτων συνδυασμῶν π. γ. τζάμπερ μύλλινα μὲ ταφτάδες καὶ φορέματα προῖνα μὲ καπέλλα μαργαριτοστόλιστα.

Ἡ Μονταῖν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Αἱ παραστάσεις τῆς Γαλλικῆς ὀπερέττας προσέδωσαν ἐξαιρετικὴν κοσμητικὴν κίνησιν τὰ βράδια, ἰδιωτικὰ αὐτοκίνητα, σορτὶ χρυσοφορέματα, γιοιανικὰ πολύτεια, φηγοινικὰ ὀλτασία.

— Ἡ πλατεῖα καὶ τὰ θεορεῖα τοῦ «Κεντροῦ» θεατοῦν παρουσάζων καθε βράδι ἐκτάκτως ἐνδιαφέρον θέαμα κυρίως τὴν πρώτην βραδείαν πού ἦσαν συγγεντικοῦ ὄλου αἱ Ἀθηναῖαι θεατοῦντες καὶ κομψόττες, συγχρόνως αἱ παρουσζόμεναι ἔφερον τουαλέτες β-αῦνες ἀπὸ ζοφοῦ χρώμα μεταξοτὰ ἢ βελούδα καὶ συντελοῦσαν σ' ἓνα συντονιστὸν ὁμοιοκτον.

Σημειώομεν κ. Παπάγον ὁμοιοκτονίαν, μὲ καλαίσθητη τουαλέττα, κ. καὶ δα Σκαναβὴ τουαλέττα θαυμασιάν ἀπὸ ζοπ-σατέν, καὶ ζορζέττ ἡπὲ νι-νοῦ γαριρισμένη μὲ παγιέτες ὁμοιοκτονεῖς μαντῶ ἀπὸ βελούδο ὁμοιοκτονιο γαριρισμένον μὲ πολύτμημον Σατελίν.

— Ἐνα τριὸ τρισχαριτωμένον αἰ δεξ Κ. Καλιτσίν, Κέντρον καὶ Μεταξά.

— Πολὺ σὶς ἐμφάνισις κ. Πετροῖδη σύνολον γχοῖ ἀσζάν, φόρεμα καὶ μαντῶ βελούδινα μὲ λουλοῖδι πελώριο, βιολεῖ, κ. Σταῖκου φόρεμα καὶ μαντῶ σὲ ἀπόχρωσιν φουξίας, κ. Ἀρβαντιδὴ ὄρατοτάτη μὲ ταλαεῖτα μανθῆ, κ. Μπέπη πράσινα, δις Νικαλιδὴ ζορ-σομαγιάλ χρυσοῦ καὶ μαντῶ ἀπὸ γούνα καὶ ἔρασμα σὲ χρώμα βαθύχρουν.

— Τὴν παρελθούσαν Τετάρτη δεξίσεις μοῖριτς παρὰ τῆ κ. καὶ τῆ κ. Δ. Σκαναβῆ. Ἡ οἰκοδέσποινα λίαν γοητευτικὴ μὲ ζοπ-μπαρτιν μανθῆ, μὲ μιὰ κοῦπ θαυμασιάν, ὡς γοητισμὸν μιὰ πολύτμημον ἀγκράφα ἀπὸ μπριλλάντια.

— Αἰθουσα μὲ πολὺ γούστο διακοσμημένης, κυρίως τὸ γούπ πού εἶχε διασκευασθῆ σὲ σαλόνι μὲ καναπέ καὶ πολυθρόνες ἀπὸ μεταξοτὸ μπροσσε ὀράνζ, καὶ φωτισμὸ ἐνθάριστο, χάρις στίς σφαίροειδεῖς μωβόνες λάμπες σὲ χρώματα πράσινο, ἡ κίτρινο, καὶ ἀμπαζοῦ ὁμοιοκτονιο τοποθετημένα στίς διάφορας γωνίας.

— Μεταξὺ τῶν παρεμυθεσιῶν κ. καὶ κ. Σζάκη τουαλέττα ζομ-πὴ μανθῆ καὶ λευκὴ, κ. καὶ κ. Ντεπιάν, ζορζέττ μανθῆ πού κατέληγεν σὲ μαῖρο βελούδο, κ. καὶ κ. Παπαγεωργίου—πολὺ εἰμορρη—μὲ ζορζέττ βρολιν καὶ καπέλλο ὁμοιοκτονιο, κ. καὶ κ. Παλαθεοῦ ὄρατοτάτη μὲ πράσινη βαθύχρωμη τουαλέττα ἀπὸ ζοπ-σατέν ἐν συνδυασμῷ βελούδων ὁμοιοκτονιο ζώνη βαθύχρωμη κεντητικὴ μὲ ποσίνας πέρες, κ. καὶ δις Ἀγελάστου, ἡπὲ-ρονά, κ. καὶ κ. Ζαρίφη πολὺ σὶς τουαλέττα εἶδος τζάμπερ, ἀπὸ βελούδο μεταξοτὸ ἡπὲ—σαστέλ μὲ μικρὰ πικρὸ πλέον βαθύχρωμα καὶ πολὺ ἀσυνείδηστο καπέλλο ἀπὸ καστόρι καὶ βελούδο στὸν ἴδιον τόπον.

— Ἡ καλοκαιρικὴ ἡμέρες ἐμποδίζουσι ζομρὰν κίνησιν στὰ νάναγχ' ἐν τούτοις ἀρκετὲς συντροφίεες κυριῶν καὶ κυριῶν καταρτιζόμεναι μεταβαίνουσι στὸ Καρπις ἢ Ντελὶς καὶ χορεύουσι μὲ πολὺ κέρει ὑπὸ τῆς ἡχοῦ τῶν ζομφορτάτων τζάζ-μπάντ.

— Καὶ στὸ Ρωσιστὸ Ρεστοράν τὰ βράδια κυρίως παρατηρεῖται ἀρκετὴ κίνησις. Ἀρκετὰ ζεύγη χορεύουσι καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ γεύματος.

— Τὴν προσεχῆ Πέμπτη τὸ δεῦτερον ντὲ - ντανῶν παρὰ τῆ κ. τῆ κ. Ν. Νιζο-λαῖδη.

— Τὴν προσεχῆ Τρίτη τσοῖ-μοῖριτς παρὰ τῆ κ. τῆ κ. Δ. Χαρισιάδη.

Ἡ Μονταῖν

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

Τὸ 9ον φύλλον τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» τὸ ὁποῖον ἐκδίδεται μεθαύριον Σάββατον 20 Νοεμβρίου. Ἀφθονία ἐκλεκτῆς ὕλης καὶ θαυμασιῶν εἰκόνων. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐκλεκτῶν περιεχομένων του εἶνε καὶ τὰ ἑξῆς : «Ἀπὸ τὸν Ἔρωτα στὴ Λαμνητοῦ» μιὰ ἐξαιρετικῶς τραγικὴ ἱστορία ἀπὸ τῆ Γαλλικῆ Ἐπανάστασι. «Τὸ Μυστικὸν τῶν Γυναικῶν» διάλογος τοῦ Λαβεντάν, «Ἡ ἱστορία καὶ οἱ Ἔρωτες τοῦ Δόν Ζουάν», «Ὁ γνῶριμος μὰς βραδείας Θεάτρον» διήγημα τοῦ κ. Κώστα Φαλιτάις, ἡ Ζωὴ τοῦ διασημοῦ Κορυσαίου Συνοζοῦ, Τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς τοῦ Ἴψεν, «Τὸ αἰσθάνονται αἱ Καρταμοῦμνοι», «Πότε φοβήθηκατε ; » μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα Γερμανικὴ καμπίνα, ἡ «Παγκόσμιος Ἱστορία στὸν Κινηματογράφον», Οἱ Ἰδιοτροπίαι τῶν Μεγάλων Ἀνδρῶν, «Τὰ 25 φράγκα τῆς ἀρτισοσοκόμας» διήγημα τοῦ Μωλασσάν. Τὸ διασκεδαστικώτατον παιγνίδι τοῦ Κλέφτη καὶ τοῦ Πόλιουαν, κλπ. κλπ. Κάθε ἀπὸ τ' ἀνωτέρω θέματα εἶνε πλουσιώτατα εἰζονογραφημένα. Ἐκτὸς αὐτῶν δημοσιεύονται πολλὰ μικρὰ διηγήματα, παραμύθια, ἀνέκδοτα, ἀστεία, ποιήματα ἑλληνικὰ καὶ ξένα, γελοιογραφίαι κλπ.